

ענבים, דהיינו שהיא הוצרכה לינק את השפע מסוד האשכולות של הנו"ה ובזה נשפע אליה השפע משני מקומות ואז הדין דהוד דז"א משפיע אל הוד דמלכות בלא המיתוק הנעשה בייחוד עם חסדים דנצח ועי"כ העולם אבד באותו הדין (רמ"ק). **צָדִיק יְסֹד, בִּיה סֹד, דְּאִיהוּ יֵין הַמְשׁוּמֵר בְּעֲנָבֵי מִשְׁתַּת יְמֵי בְּרֵאשִׁית** אבל ע"י היסוד הנקרא צדיק המייחד את הנו"ה, אז אין המלכות צריכה להיות סוחטת ענבים, כי ביסוד נמצא בחינת סוד שהוא כמנין יי"ן שהוא היין המשומר בענביו מששת ימי בראשית [ט]. **דְּאִינוּן ו' דְּרָגִין דָּאֵת ו'** ועי"כ הו"ק כלול ביסוד שהוא סוד אות ו' [טא] בייחוד אחד, ובזה אין הנו"ה נמצאים בבחינת ו' ו'.

היסוד שנמצא בין הנו"ה שהם הצבא שלו שע"כ נקראים צבאות **וְאִינוּן שְׂרָפִים, ו' ו', (ישעיה ו) שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד. מְשַׁמָּאל** והנה כאשר הנו"ה לא נמצאים כאחד אז הם בבחינת השרפים שמצד הגבורה ובזה הם סוד ו' ו', ועליהם נאמר 'שש כנפים לאחד', דהיינו שאז כל אחד מהנצח וההוד הוא בבחינת ו' בנפרד מאחר שאז הם בצד הגבורה שבשמאל. **וְאִינוּן אֶפִיקוּ מִים מִמִּינָא. וְצָחִין בְּשִׁלְהוּבֵיתָא דְּלָהוֹן מְסִטְרָא דְּגְבוּרָה, וְשׂוֹאֲבִין מְסִטְרָא דְּחֶסֶד** ובזה הנו"ה נקראים אפיקי מים, ע"ש שהם מוציאים מים מצד הימין שבהם, מאחר שהם צמאים ע"י השלהבת

[ט] כדאיתא בברכות דף לד עמוד ב' מאי עין
לא ראתה? אמר רבי יהושע בן לוי: זה יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית.

הלימוד היומי

לע"נ ר' דוד הכהן זצ"ל

אש שלהם שהוא מצד בחינתם בגבורה, ומשום כך הם שואבים מים מצד החסד בכדי להרוות את צימאונם. **וְעַלֵּיהֶוּ אֶתְמַר**, (תהלים קד) **עֲשֵׂה מְלֶאכֶיוּ רוּחוֹת, מִסֹּטְרָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא** והנה בנו"ה יש עוד בחינה והוא מהצד האמצעי שעל כך נאמר 'עשה מלאכיו רוחות', דהיינו שהוא מצד העמוד האמצעי שבסוד הת"ת הנקרא רוח, **דְּנִשְׁבִּין עַל לְבָא, דְּאִיהֶוּ דְּרָגָא עֲשִׂירָאָה בְּרוּחָא דְקָדְשָׁא, דְּאִיהֶוּ בִּינִיָּיהֶוּ** ואלו הרוחות נושבות על המלכות הנקראת לב שהיא המדרגה והספירה העשירית שבאצילות, ואלו הנו"ה משפיעים בה ע"י הרוח הקודש שהוא היסוד הנמצא ביניהם. **וְאִיהֶוּ ו', אֹת בְּצָבָא דִּילִיָּה** וזה היסוד הוא סוד אות ו' קטנה, והוא סוד אות בין הנו"ה שהם הצבא שלו שע"כ הם נקראים צבאות, דהיינו שהם צבא ליסוד הנקרא אות, **כָּלִיל ו' פְּרָקִין דְּתֵרִין שׁוֹקִין, דְּכִתִּיב בָּהֶוּ** (שיר השירים ה) **שׁוֹקִיו עַמּוּדֵי שֵׁשׁ, וְדָא צַדִּיק אֹת בְּרִית** וזה היסוד הוא כולל את ששת הפרקים של הנו"ה שהם בחינת שני שוקיים שעליהם נאמר 'שוקיו עמודי שש', דהיינו שיש בשוקיים שהם הנו"ה ו' פרקים, וזה היסוד הנקרא צדיק ואות ברית קודש הוא הכולל אותם (רמ"ק).

תפארת אות ו' גדולה ויסוד אות ו' קטנה נחשבים לאחד

ו' עֲלָאָה, תְּפָאֶרֶת. בֵּין שֵׁית פְּרָקִין דְּתֵרִין דְּרוּעִין. וּבִגִּין דָּא, ו' ו', גּוֹף וּבְרִית חֲשִׁבִּין חֵד והנה האות ו'

העליונה והגדולה היא סוד הת"ת שהוא נמצא בין השש פרקים של שתי הזרועות שהם

החור"ג, ומשום כך מילוי אות ו' הוא ו"ו דהיינו שגם הגוף שהוא הת"ת שהוא סוד אות ו' גדולה וגם הברית שהוא היסוד שהוא סוד אות ו' קטנה הם נחשבים לאחד מאחר שהם קשורים כאחד. **וְאֵינוֹן (שמות כה) פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה, לְקַבֵּל ו' עֲלָאָה עֲלֵיָהּ** והנה כאשר הנו"ה מתדבקים באות ו' הגדולה דת"ת, נאמר עליהם 'פורשי כנפים למעלה', והוא בכדי לקבל את האות ו' העליונה דת"ת עליהם (רמ"ק). **וּמִסְטֵרֶיהָ, אֶת־קְרִיאָוּ נְבִיאֵי הָאֱמֶת** ומצד זה הנו"ה נקראים נביאי האמת, דהיינו שהם בחינת נביאים אל הת"ת הנקרא אמת בסוד 'תתן אמת ליעקב'. **סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל בְּרִית, דְּאִיהוּ ו' תַּנְיִינָא,** (משלי י) **וְצַדִּיק יְסֹד עוֹלָם** ומש"כ 'סוככים בכנפיהם' פירושו שהנו"ה סוככים על ברית היסוד שהוא סוד אות ו' השניה דמילוי אות ו"ו, שעליו נאמר 'וצדיק יסוד עולם', דהיינו שהוא משפיע למלכות הנקראת עולם. **וּבְגִין דָּא, נֶצַח וְהוֹד, טוּחָנִים מִן לְצַדִּיקָיָא, דְּאֵינוֹן מִסְטָרָא דְצַדִּיק יְסֹד עוֹלָם, דְּאִיהוּ בִּינֵיָהּ. וּבְגִין דָּא אֶת־קְרִיאָוּ טוּחָנוֹת** ומשום כך הנו"ה טוחנים את המן לצדיקים, מאחר שהם מקבלים את שפע הת"ת בכדי להשפיע לצדיקים שהם מצד היסוד הנקרא צדיק יסוד עולם שהוא נמצא בין הנו"ה, ומשום כך הנו"ה נקראים טוחנות (רמ"ק).

המוציא דברי תורה מפיו צריך לטוהנם בשיניים הדק היטב ולהוציא תיבות

שלמות ומבוררות

וּמִסֵּטְרָא דְיוֹשָׁט, (במדבר יא) שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, אֵינֻן לְקוּטוֹת דְּפִסְקוֹת דְּמַתְּנִיתָא ומצד הושט שהם הנו"ה

בבחינת פירוד שבשמאל, נאמר 'שטו העם ולקטו', דהיינו שהם החכמים המלקטים את פסקי

המשנה. **וְטַחֲנוּ בִּרְחִים, מֵהָכָא, מֵאֵן דְּאַפִּיק מְלִין דְּאוּרִייתָא, צָרִיד לְמַטְחַן לֹזֶן בְּשָׁנִים, וְלֹאֲפָקָא מְלִין שְׁלִימִין, וְאֵינֻן מְלִין אֶתְקָרְיָאוּ שְׁלָמִים** ומש"כ 'וטחנו ברחיים'

מכאן למדנו שמי שמוציא מפיו דברי תורה הוא צריך לטוהנם בשיניים ולהוציא מפיו בקול

תיבות שלימות ומבוררות [טב] שע"כ אלו הדברי תורה יהיו בסוד קרבן שלמים [טג].

וְאוֹחֲרָנִין, דְּאֵינֻן שְׁטִיין, דְּאֶכְלִין מְלִין בְּהִלְעָטָה, וְלֹא

אור הרשב"י

[טג] ובענין זה איתא בשולחן ערוך אורח חיים סימן סא סעיף כב בפסקי דומרה ובתפלה צריך לדקדק בכך. הגה: והוא הדין הקורא בתורה בנביאים ובכתובים יש לזהר (ב"י בשם הרד"ק).

ואיתא בשל"ה מסכת שבועות הגהה פרק תורה אור וז"ל: גם בתורה שבעל פה, בפוסקים, כשלמדתי תורה אצל הרב הגאון והחסיד מהר"ר שלמה זלה"ה, היינו עומדים בטור אורח חיים סימן ל"ו, בענין חסרות ויתרות של ארבע פרשיות, 'בכור' מלא, 'זכור' מלא, 'הוציא' מלא כו' עד גמר כל הסימן, היה קורא מלה במלה. ואני הייתי

[טב] כדאיתא בעירובין דף נג עמוד ב' ברוריה אשכחתי לההוא תלמידא דהוה קא גרים בלחשיה, בטשה ביה, אמרה ליה: לא כך כתוב ערוכה בכל ושמרה, אם ערוכה ברמ"ח אברים שלך – משתמרת, ואם לאו – אינה משתמרת. תנא: תלמיד אחד היה לרבי אליעזר שהיה שונה בלחש, לאחר שלש שנים שכח תלמודו. וכו' אמר ליה שמואל לרב יהודה: שיננא, פתח פומיך קרי, פתח פומיך תני, כי היכי דתתקיים בך ותוריד חי. שנאמר כי חיים הם למצאיהם ולכל בשרו מרפא, אל תקרי למצאיהם אלא למוציאיהם בפה.

הלימוד היומי

לע"נ ר' דוד הכהן זצ"ל